

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 30, botiga
BARCELONAPREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals / Cuba 7
Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

¡MORAL!

E sabrian dir ahont se troba lo criteri de la moral?
Perque jo no 'l veig en cap lloc.

O més ben dit, lo veig en puestos molt distints y oposats.

Al voltant d' una taula més o menos verda, uns quants aficionats se jugan los quartos. Vici inmoral exclama tothom; lo jugador es un sér despreciable.

A la Bolsa 's juga sense tapete y sense taula; pero las alas y baixas aixecan y derriban fortunas qu' es un gust.

Pues bueno, la Bolsa no mereix la censura dels altres jochs, y punts y banquers son persones respectadas.

S' enfadan en una taberna ó cafeti dos parroquians, surten desafisats, y en la lluita un d' ells queda estès d' una ganivetada ben dirigida.

Tothom parla d' assassinat, y, lo que menos, regala-ria leontina perpetua al vencedor.

Los hi puja á dos senyors la mosca al nas, y á demanda d' explicacions que no 's donan, la cosa acaba ab un ballasso, rebut poiser per qui menos culpa tenia.

Ningú hi té res que dir. Era un lance d' honor y 'ls que hi han pres part no desmereixen, antes milloran en l' opinió del mon.

No sé res més justificat que la persecució contra 'ls que s' apoderan de la propietat aliena sense 'l consentiment del dueny. Parlant de robo, no hi ha més que una opinió: mà dura contra 'l ladre.

Y no obstant, aquest honrat criteri calla, quan se tracta de política internacional.

Los alsacians no volian ser francesos y Fransa no volia regular 'l Alsacia; pero Alemanya se la va querer. Austria, perque si, ha pres cas a lo camp que la separa de Constantinopla.

Russia s' afegeix de tant en tant trossos d' Assia y d' Europa.

Inglaterra arreplega lo que pot y s' ho fa seu.

Y la moral per aquests cassos no té criteri.

Y això qu' en semblants qüestions internacionals, lo vici del joch hi entra, perque tot dependeix de la sort d' una batalla; los homicidis se contan per mils perque la sanch raja á dolls y 'l honradess... consisteix en guanyar.

Ben mirat, podrian dir que 'l criteri de la moral se reduueix, en la pràctica, a preocupacions de lloch, de traje y d' artilleria.

AGNUS.

PRELUDIS.

Y 'ls verdaders demòcratas, los legitims representants del progrés, los Montero Ríos, los Martos, tot aquest brillant exèrcit de reclutas de la democracia què han dit?

Res, ni una paraula.

¿Qué vol dir això? Lo vici dels demòcratas es enraihonar; pero quan callan, tenen lo mérit de saber obrar.

Pues bueno; 'ls demòcratas callan avuy, perque demá...

Demà veurém las sèvases obras.

Y qui diu demá, diu l' any que vè.

Comprenden?

Descendint á un altre ordre de ideas d' un caràcter més inferior, l' any 1887 se 'ns presenta també bastant simpàtich.

Aqui tenen en Rius y Taulet... es dir aquí 'l tenen; suposémoslo no més.

Lo nostre arcalde ja no es lo mateix home. S' han acabat les ceremònias tradicionals, s' ha acabat aquella calma espartana que acompañava tots los seus actes.

D' atra endavant tot ho farà fer depressa, ab rapides, vertiginosament si es possible.

Monuments, passeigs, parques, jardins, fonts, palacios de justicia, presons-modelo, cloacas... en quatre esgarrapades veurém transformat tot Barcelona, gràcies á la activitat que Dèn sab perque, s' ha despertat en lo nostre arcalde, á l'última hora.

Ja n' hem tocat las conseqüències: en menos de tres setmanas s' ha empeditrat un tres de la Rambla de Canaletes... en menys de tres setmanas!

Es veritat que 'l tres en qüestió apenas té tres pams, y que podia ferse en quatre dies, pero 'y si s' hi ha gressus empleat quatre mesos?

Per aquest cantó tot marxa en popa.

Tenim, pues, que l' any 87 nos promet moltes ganas y felicitats.

Democràcia á tot pasto.

Reformas en gran...

Cambis trascendentals.

Embelliment de poblacions.

Y hasta iqui sab si alguna cosa més!

No 'ns queda sinó un dupte.

Ho cumplirà?

Podem dir lo que deya aquell:

—Aquí está 'l gussllis.

FANTÀSTIC]

L' ARCALDE DE SURIA

arcades com ell, no n' hi ha gaires... Es lo que se 'n diu un arcaldarro... un arcalde singl, que acumula més rits per passar á l' història.

Ja fa alguns anys qu' empunya la vara. Per ell no hi ha cambis de govern axis mani en Sagasta, en Leon y Castillo, 'l mateix Cánovas...

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 céntaus paper en 1° Isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y
Puerto-Rico 10 rals, Extranger, 18 rals.

MORAL!

E sabrian dir ahont se troba lo criteri de la moral?

Perque jo no 'l veig en cap lloch.

O més bén dit, lo veig en puestos molt distints y oposats.

Al voltant d' una taula més ó menos verda, uns quants aficionats se jugan los quartos. Vici immorall exclama tothom; lo jugador es un sér despreciable.

A la Bolsa 's juga sense tapete y sense taula; pero las alsas y baixas aixecan y derriban fortunas qu' es un gust.

Pues bueno, la Bolsa no mereix la censura dels altres jochs, y punts y banquers son persones respectades.

S' enfadan en una taberna ó cafeti dos parroquians, surten desafiat, y en la lluya un d' ells queda estés d' una ganivetada bén dirigida.

Tothom parla d' assassinat, y, lo que menys, regala-ria leontina perpétua al vencedor.

Los hi puja á dos senyors la mosca al nas, y á demanda d' explicacions que no 's donan, la cosa acaba ab un balasso, rebut potser per qui menos culpa tenia.

Ningú hi té res que dir. Era un lance d' honor y 'ls que hi han pres part no desmereixen, antes milloran en l' opinió del mon.

No sé res més justificat que la persecució contra 'ls que s' apoderan de la propietat agena sense 'l consentiment del duenyo. Parlant de robo, no hi ha més que una opinió: má dura contra 'lladre.

Y no obstant, aquest honrat criteri calla, quan se tracta de política internacional.

Los alsacians no volian ser francesos y Fransa no volia regalar l' Alsacia; pero Alemania se la va quedar. Austria, perque sí, ha pres casa en lo camp que la separa de Constantinopla.

Russia s' afegeix de tant en tant trossos d' Assia y d' Europa.

Inglaterra arreplega lo que pot y s' ho fá seu.

Y la moral per aquests cassos no té criteri.

Y aixó qu' en semblants qüestions internacionals, lo vici del joch hi entra, perque tot dependeix de la sort d' una batalla; los homicidis se contan per mils perque la sanch raja á dolls y l' honradés... consisteix en guanyar.

Ben mirat, podrian dir que 'l criteri de la moral se redueix, en la pràctica, a preocupacions de lloch, de traje y d' artilleria.

AGNUS.

PRELUDIS.

BAVISSIM: ja hem acabat l' any 86 y anem á entrar al 87.

Me'n alegro moltíssim; y no perque 'l que comensa haja de ser millor que 'l que acaba, sino perque al que muda Déu l' ajuda, com diu lo ditxo; y ja sabém que 'ls ditxos sempre tenen un fonament ó altre.

La existencia es lo mateix que una serie interminable de montanyas, que comensan en lo bressol y 's perdren en lo infinit. Cada any es una altura d' aquesta cordillera: la pujém ab penas ó ab treballs y quan som á la cima, 'ns adoném de que 'l hem de baixar per tornaré á pujar un' altra, y després... després...

Pero jalto! Hi comensat á parlar del any nou, y 'm trobo enfilat á dalt d' una montanya. Val més que baixi, perque si anava pujant d' aquest modo, i qui sab ahont aniria á parar!

¿Qué 'ns donarà l' any de gracia—tractémlo bèle de 1887?

Peguem una ullada rápida al nostre voltant, y vejém lo que 'ns deixa l' 1886.

Un govern que 'ns promet una pila de coses.

Unas Corts que semblan la capa del estudiant;

«todas llenas de patricios
»de diferentes colores.»

Uns partits que no s' entenen.

Y una nació que comensa á enténdres.

Aixó, bén mirat, sembla poch.

Pero mentres lo pais fassi arri, arri poch ó molt.

Totas las senyals son de que aquest any tindrà un carácter marcadament democràtic.

Comensa en dissapte, dia de cobrar. Per lo tant lo 1887 vol cobrar alguna cosa; y si cobrem tot lo que 'ns déu, políticament parlant, ja ho tenim bèle.

Acaba en dissapte, dia de passar comptes. Ergo l' any pensa deixarlos tots soldats quan vingan á rellevarlo.

Entra á governar baix una temperatura més fresca que de costum. Luego l' any tindrà tota la frescura necessaria per fer las cosas que d' ell esperém.

Per últim, y aixó es decisiu, la quaresma es baixa. Demostració clarissima de que 'l dejunis passaran aviat.

Y no parlo dels dejunis de carn, sino d' altres cosas tan sustanciosas com una República ben entesa.

Hi ha un altre síntoma que confirma més y més lo sabor democràtic que jo atribueixo al próxim any.

Durant las últimas discussions parlamentarias han vist la actitud extranya y enigmática dels elements purament democràtics de la situació?

Tothom ha posat de relléu las ventajas del estat actual; tothom ha entonat cànícchs á la prosperitat d' Espanya; en Sagasta, en Gamazo, en Leon y Castillo, 'l mateix Gánovas...

Y 'ls verdaders demòcrates, los legítims representants del progrés, los Montero Rios, los Martos, tot aquest brillant exèrcit de reclutes de la democracia ¿qué han dit?

Res, ni una paraula.

¿Qué vol dir aixó?

Lo vici dels demòcrates es enraonar; pero quan callan, tenen lo mèrit de saber obrar.

Pues bueno; 'ls demòcrates callan avuy, perque demá...

Demá veurém las sèvas obras.

Y qui diu demá, diu l' any que vè.

Comprenden?

Descendint á un altre ordre de ideas d' un caràcter mès inferior, l' any 1887 se 'ns presenta també basant simpàtich.

Aqui tenen en Rius y Taulet... es dir aquí 'l tenen; suposémo no més.

Lo nostre arcalde ja no es lo mateix home. S' han acabat las ceremonias tradicionals, s' ha acabat aquella calma espartana que accompanyava tots los seus actes.

D' ara endavant tot ho fará fer depressa, ab rapides, vertiginosament si es possible.

Monuments, passeigs, parques, jardins, fonts, palacios de justicia, presons-modelo, cloacas... en quatre esgarrapadas veurém transformat tot Barcelona, gràcies á la activitat que Déu sab perque, s' ha despertat en lo nostre arcalde, á última hora.

Ja n' hem tocat las conseqüències: en menos de tres senmanas s' ha empeditat un tros de la Rambla de Canaletas... en menos de tres senmanas!

Es veritat que 'l tros en qüestió apenas té tres pams, y que podia ferse en quatre dies, pero y si s' hi haguessin empleat quatre mesos?

Per aquest cantó tot marxa en popa.

Tenim, pues, que l' any 87 nos promet moltes ganas y felicitats.

Democracia á tot pasto.

Reformas en gran

Cambis trascendentals.

Embelliment de poblacions.

Y hasta ¡qui sab si alguna cosa més!

No 'ns queda sinó un dupte.

«Ho cumplirá?

Podém dir lo que deya aquell:

—Aquí está 'l gussilis.

FANTÀSTICE]

L' ARCALDE DE SURIA.

'arcaldes com ell, no n' hi ha gaires. Es lo que se 'n diu un arcaldarro.... un arcalde singl, que acumula més rits per passar á l' història.

Ja fa alguns anys qu' empunya la vara. Per ell no 'hi ha cambis de govern: aixis mani en Sagasta, com en Cánovas, 'l arcalde de Suria no

LA CAMPANA DE GRACIA.

cau may. Tenim aquí a Espanya dugas coses incommunes: la monarquia y l' arcalde de Suria.

Si haguessem de contar las sèves hassanyas, no aca bariam may. A Suria 's cobran los drets de portas com a las grans capitals, lo qual li dona al arcalde multa gloria.

Los vius res poden ab ell; en cambi 'ls morts se creu que son los únichs que l' elegeixen. L' arcalde de Suria per la séva part los tracta ab tanta consideració, que té un cementiri sense muralles, y 'ls cadàvers estan à la disposició dels gossos, dels porchs y demés bestias repugnats.

—Cuidado, Sr. Arcalde de Suria, mira que se li menjans als electors.

Pero bah, olvidém lo passat y cenyimnos al present. L' últim capitol de l' història del arcalde de Suria es interessantissim, y no 's remonta més enllà del dia de Nadal.

Hi ha en aquella població una societat titulada *Casino de l' Esperança*, constituita legalment y ab tots los ets y uts. Feya ja algun temps que l' tal cassino tractava de celebrar per Nadal un ball ab intervenció de la Societat coral de Manresa *Lo Trò Gròs*.

Va posarre aquest desitj en coneixement del arcalde: va arribar lo coro citat y l' orquestra de Sampedor, y per deferència à la *morrocotuda* autoritat, avants del ball, va de nàrseli una serenata, qu' ell la va atmetre de multa tranquilitat.

Tocan dos quarts de deu y comensa 'l ball al cassino. Poch després, se sent pèl carrer una crida del arcalde, manant que à las deu en punt se tanquessin tots los establiments. Un detal: lo nunci anava acompañyat de un piquet de mossos de l' Esquadra.

Van créure's los del cassino que aquella ordre estranya no anava per ells, quan à la mitja hora del pregó, y al crit de 'Obrui à l' autoritat', invadexen la sala l' agutx, lo secretari y 'ls mossos de l' Esquadra al mandó de un subcabo, apuntant los fusells a la concurrencia.

L' escàndol que 's vā promoure no pot contarse. Va haverhi crits y desmays, irritació de alguns socios que hauria pogut produir funestes conseqüències... y fins una pobla dona vā mal-pair.

L' arcalde, 'l jutje municipal y algunos regidors y guardas de consums, armats tots fins à las dents, guardaven las portas.

En vā 'l president del cassino demanà que se li dongués per escrit l' ordre aquella del arcalde. A sas reclamacions contestaren que si no *despejaban* farian us de la forsa.

Y gracies à que encare hi ha en aquella població gent que té mes seny que les autoritats que provocan semblants conflictes, la cosa no va passar de aquí y la gent va retirarse.

Qué tal, qué me 'n diuhem d' aquest arcalde? Hi dit que 'l present es l' últim capitol de la séva història, y crech qu' en efecte serà l' últim.

Gran número de vehins de Suria han acudit al governador civil, demandantli una reparació, y D. Lluís Antunez, qu' es una persona imparcial, recta y amiga de la justicia, no duptém qu' en la present ocasió, com en moltes altres, sabrà llurir à aquell poble de la tiranía de una autoritat qu' està suficientment pintada ab l' acte que acabém de ressenyar y que debém à notícias fidedignas.

Confiar la vara à arcaldes de aquest calibre, es lo mateix que confiar una pistola carregada à una criatura propensa al atolonament.

Un dia pot haverhi un conflicte, y la gent pacífica no pot serne responsable.

A arcaldes aixis se 'ls pren la vara de las mans y se 'ls crusa per l' esquena. (S' entén, moralment.)

«No ho creu aixis, Sr. Antunez?

P. K.

ELEBRÉ que tots los lectors de la CAMPANA, tingan un bon principi d' any.

Es à dir un bon principi y unas bonas postres ó com si diguéssem un magnific final.

Creguin que si de mi depengués, no 's queixarian.

Al final del any 1887, jo 'ls juro, qu' estaria de moda 'l gorro frigio.

Algunes senmanas endarrera 'l Czar va matar ab un cop de revòlver à un oficial de la séva guardia.

Ara últimament diuhen los telègramas que ha fet lo mateix ab un oficial agregat à l' embajada de Alemania.

—Y ara, à qui li tocará 'l torn?

Perque no hi ha dupte.

Ara 'l Czar ja ha comensat y la broma anirà seguint mentres lo Czar tinga oficials al davant y un revòlver à la mà.

Tractantse d' ell, no hi ha tribunal que s' encarregui de pesarli las peras à quarto.

Ni hi haurà de segur qui s' encarregui de ferli com-

pendre que aquestas coses en lo sigle XIX no poden ferse.

Anéuli ab reflexions à un home que té sempre entre mans un revòlver al punt de dalt.

Asseguran altres telègramas que 'l Czar s' ha tras-tocat.

Diuhen que té la mania del assassinat, que per tot arreu vénen enemics que conspiran contra la séva vida, y que matant à tort y à dret creu defensarse.

Quan lo Czar se quedí sol enterament, llavors diu que 's tranquil·lisarà ab la seguretat de que ningú podrà fer saltar del tron.

Vaja, 'ls nihilistes ja contan ab un partidari més.

Jo al seu puesto li enviarà al Czar un diploma de *President honorari*, imprès ab la sanch de las sèves víctimas.

Un periòdich s' ha fet eco de una notícia gravíssima.

Passa pèl carrer un home tranquil y un de la policia 'l deté, 'l porta al Gobern civil, lo tanca à un calaboso, y se li diu:

—Alsa: ó vinga la multa de 250 pessetas, ó à la presó ó de pàs à corre mon.

Algú que no ha pogut ó no ha volgut donar aquesta suma, ha covat de 15 à 20 días à la *cangri*, sense que ningú s' haja cuidat de dir-li la causa de que li tingan.

Si lo que conta 'l periòdich, resulta cert, no duptém que 'l Sr. Antunez farà justícia contra 'ls que cometent semblants abusos, siquiera perque no 's diga que Barcelona es una ciutat de Marruecos.

Mazzantini ha arribat à la Habana y se 'l vā rebre ab músicas y grans demostracions de alegria.

Per la mateixa ciutat vā passarhi 'l mateix dia 'l sabi francés Flammarion, y ni siquiera 'ls periòdichs van publicar un mal *suelto de gaceta*.

Verdaderament, tractantse de la nostra rassa, qué compon tota la ciència de 'n Flammarion, al costat de la ciència de Lluís Mazzantini?

Los valencians están desesperats.

No 's ven un grà d' arrós.

Las terras no donan; las contribucions son molt caras y l' arrós extranger traspassa ab molta facilitat las nostres fronteras.

Fins son de teme perturbacions de ordre públich.

En qual cas ja sè quin serà 'l lèma dels revoltosos: «¡S' ha acabat l' arrós!»

Lo govern austriach ha encarregat 400 mil fusells à las fàbricas dels Estats Units.

Los establiments de la gran República encarregats de servir 'l pedido, poden posar un rétol que diga: «Gran fàbrica de puntals per las monarquias.»

—Y ab quin gust deuen traballar!

En Lopez Dominguez y en Romero Robledo l' altre dia van celebrar un àpat en casa dels banquers Calvo y Marqués de Comillas.

Consti que van anarhi ab tots dos apellidos. Y aixis sent dos, van menjar per quatre.

Fa pochs días, à Madrid, en lo precis moment de retirarse à casa séva, sigue assassinat per l' espalla lo jove escriptor Sr. Garcia Vao, redactor de las *Domini. cates del libre pensamiento*.

Ni ell conegué al assassí, ni hi ha presuncions públicas contra determinada persona.

A Garcia Vao no se li coneixian enemicxs personals.

No obstant sembla que 'l jugsat ha dictat auto de presó contra 'l rector de una parroquia, predicador desafat, é intemperant, y un empleat de la mateixa, que de moment s' han fet nedissos.

Si això del auto fòs realment exacte, tendriam ja una pista encaminada al descubrimient del móbil que ha produxit un assassinat tant en extrém misteriòs.

—Seria bonich, que à últims del sigle XIX, no podent portar als impíos à la Inquisició, se 'ls enviés à l' altre barri de una traïdora punyalada!

Lo conde de Paris y 'l princep de Alemania han celebrat nna conferencia.

Avants de seguir endavant, consti que 'l conde de Paris es com lo duch de Madrid: tant l' un com l' altre buscan un trono per seure, y la veritat, si no troban cap més eadira, haurán de quedarse drets per tota una eternitat.

Pero torném à la conferencia.

Lo princep de Alemania, heréu y successor del seu papá (eyl si 'ls alemany no hi posan impediment) y 'l citat conde de Paris han convingut en desarmar similitàneament à Fransa y Alemania, demà que cada hu d' ells ocupi 'l tron.

—Càlculs, projectes, proposits!..

—Qui 'ns veu ara y qui 'ns veurá!.. Poden desarmar, pero ells no n' estan pas poch d' armats.

Diu que per Nadal los zorrillistas tractavan de matà 'l gall.

Això vā bastar perque 'l govern no menjès tranquil·lament los turrons.

Las tropas van fer noche buena tancadas als quartels.

—Y 'l pais?

Lo pais sense novedat: lo pais no s' altera per res: digan lo que vulgan ell sempre sà la mateixa cara de tant se me 'n dona.

La reyna regent ha visitat los quartels y ha tastat lo ranxo.

En certs moments, aquest es un exercici molt sà.

—Y 'l ranxo!.. No 'ls dich res de la influència del ranxo sobre certas dolencias.

Algunas vegades fins pot fer més efecte 'l ranxo que 'l caldo de gallina.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Castellvell (Província de Tarragona) segueix com tants altres las doctrinas de Jesucrist à la séva manera. Temps atràs se negà à celebrar funerals per un pobre, perque la desgraciada vídua no podia pagarlos per adelantat.

Item més: Fa uus dos anys va construirse un cementiri un xich separat del poble, y ara per que té de caminar uns doscents passos més que avants, ha augmentat lo preu del viatge.

Item més: Havent sapigut que hi ha al poble algunas persones que lleixeixen *La CAMPANA* y altres periòdichs, l' altre dia va tirarlos trona avall. Lo seu odi à *La CAMPANA* es tant rabios que, quan la veu sobre la taula de un café l' esqueixa en mil bossins.

Estich segur que quan vegi 'l present número que parla d' ell, ja no 's contentara ab esqueixarlo sinó que se 'l menjara. En aquets cas: bon profit li fassi.

DESPEDIDA.

Abur, any de penas,
abur, any de tràfecs;
vés à fer tiberis
cap à un' altra banda,
ab los tèus més modos,
ab las tèyas trampas
y ab la picardia
que tan mal amagas.

—Vaya un any més guapol

Bèn pocas vegadas

l' hem tingut tan perro

ni tan poca-latxa.

—Grandissim hipòcrita!

—Qui anava à pensarse,

quan, fa dotze mesos,

mostrava la fatxa,

que fossis tan cursi,

tan tipò, tan sàtrapa;

que baix ton aspecte

de bona criansa,

dugueissis las *conchas*

tan dissimuladas,

y que la ignorància

que en tot presentava

fos una comèdia

plena de camamas?

—Sí! De mica en mica

l' hem vist las camàndulas

y hem pogut compendre

que 'ls anys, à horas d' ara,

per mansos que semblin,

la saben molt llarga

y fent lo pacifich.

embarcan y embarcan,

y 's quedan en terra

com lo patró Aranya,

burlan's dels pobres

que deixan pescar.

—Qué has fet, any estúpit?

—Qué has fet, gran pabana?

—Ensà que gobernas

—Europa no para:

iothom té disgustos,

tot bitxo s' exclama,

per tot bull la tirria;

la Fransa 'n té à Italia,

la Russia à la Prussia,

la Prussia à la Fransa,

los grechs à n' als búlgars,

los búlgars à Austria;

y 'ls pobles s' agitan,

y van farsits d' armes,

y 's miran ab odi,

y entre 'ls uns y 'ls altres

hi ha avuy tals enredos

y tals saragatas,

que casi bé sembla

que 'l món va à acabarse

ó à quedar, quan ménos,

fet una desgracia.

—A Irlanda la deixa-

tirant llamaradas,

al Papa explicantnos

tragerias y llàstimas,

als trematnats francesos

esmolant l' espasa,

á Bismarck fent forsas per apuntalserse, als turcs sense un xavo, y en quant à nosaltres... no vull referirtho per no fatigarme, y á més perque 'm sembla qu' ets capás encara de posarre a riure á las nostras barbas.
Vès, vès, any heretje, any sense sustancia; deixans sols y pobres, fuig d' una vegada tan aviat com puguis; que per intràctable y dolent que signi l' any que ha d' heredarte, es casi impossible que signi tan sàtrapa, tan cursi, tan perro, tan amich de frampas y tan poca solta com tú, tarambana!

C. GUMÀ.

última sessió del Congrés serà una de las més memorables.

Lo govern tractava de fer aprobar alguns projectes, y en lo moment de votar en Romero Robledo, feya una senya y tots los sèus amichs eixian del saló de sessions.

—Que's conti l' número dels diputats presents, deya D. Paco.

Y no haventn'hi prou, se suspenia l' aprobació del projecte.

* * *

Dirán que això fá xicot.
Es cert. Tant es aixis, que, segons hi sentit á dir, en Romero y 'ls sèus diputats al eixir del Congrés van anar-se'n á casa jugant á saltà y pará.

Los húsars no son pares, sino criatures de la patria.

Y vels'hí aquí que 'ls valencians que no poden ja ab l' ànima sèva envian una comissió a Madrid á gestio-nar lo 50 por cent de rebaixa en lo pago de las contribucions.

Los homes polítichs troban la pretensió un xich exagerada, y després de moltes gestions, passan los bons valencians perque se 'ls rebaixi un 33 per cent.

Y se somet lo projecte á la aprobació del Congrés.

* * *

Pero iqué has dit Valencia desgraciada!
De tots los banchs surten pretensions en igual sentit.

Asturias y Galicia demanan rebaixa per rahò de estat completament paralitzat lo negoci de la carn.

Castilla demana rebaixa perque diu que no vén un grà de blat.

Granada y Málaga claman protecció per la canya de sucre.

Y la Manxa gemega y llagrineja perque no pot expulsarse la llagosta de sobre.

Tothom piula... tothom plora.

Tant sols Catalunya calla

escoltant tants de gemes.

Moret s' atufa 'l bigotí,

exclamant á mitja vèu:

—Y á mi, autor de aquestas ditzas,

ningú, ningú 'm dirà rès?

Y á pesar de tot es molt fácil que l' govern prengui una resolució heroica.

Cridarà als valencians y 'ls dirá:—Porteu l' arrós.

Als asturiens:—Vinga la carn.

Y manarà encendre 'ls fogons y fará bou ab arrós.

Mentre tant convertirà l' blat de Castilla en farina y ab lo sucre de Málaga y Granada farà cocas ensucradas.

Y la llagosta?

—Aquesta pèl país, dirá en Sagasta: que no puga dirse ara ni may que l' govern s' ho metja tot.

Entre las reformas de la nova llei provincial s' hi conta la supressió de las dietas á las comissions permanentes.

Vaja, es lo que deyam.

La crissis arrossera va propagantse per tot arréu.

Un telegramma del dia 27 de octubre:

«Lo Sr. Sagasta está indisposat.»

¡Quánts fusionistas en aquest punt haurán seguit la conducta del seu jefe!

Això de menjar lo gall en lo poder, no proba sempre.

Jo ja ho veig estava tant preocupat en Sagasta ab

los plans de 'n Ruiz Zorrilla, que al preguntarli l' cuiner com volia que li fessin lo gall si ab trufas ó ab prunas, va respondre ab sorriella.

Le cuiner va ferho abocenthi la de l' escribania, y ara no pot pahirlo.

L' arquebisbe de Santiago ha demanat á l' autoritat civil que s' autorisi als rectors de la sèva diòcessis l' us d' armas de foc.

Aixis, aixis: lo clero ha de anar bén equipat.

A la cintura un San Cristò a la dreta y una bona pistola a l' esquerra.

A Cadiz sol hi ha 30,000 contribuyents á punt de ser executats.

Ay Dèu mèu !quánta feyna!

Quan los que no pagan se presentan, com ara, á milers, lo govern hauria de concedir un premi al inventor de un paper ó uns polvos á propòsit per matar contribuyents.

Res, una petita ampliació dels polvos de matar moscas.

Lo govern sembla que no té un clau, per contribuir al bon èxit de l' exposició de Barcelona.

Està molt bè; pero si no com a govern, podria correhi com a expositor.

En Sagasta podria portarhi la porra.

En Moret una bona mostra de fosforita.

En Leon y Castillo, un facsímil anatómic de la sèva gargamella.

En Puigcerver, una colecció de cigarros d' estanch.

Y en Balaguer, unes quantas plomas de gacela.

Lo Liberal insisteix en qu' en Castelar ha deixat de ser republicà.

Sembla mentida que un periódich tan ilustrat s' obcequi fins aquest punt ó diga lo que no sent.

Observi lo que diuen los monárquichs y especialment la Epoca, que no passa dia que no parli de la pér-fida conducta de D. Emilio.

!Pobra Epoca! No n' està poch d' escamada, al veure qu' en Castelar s' arrima á n' en Sagasta.

Ja sab prou ella que si s' hi arrima, no es pas ab l' intent de donarli carmetlos.

L' esquerra 's descompon.

Ara últimament sembla que se 'n separan en Beceerra y en Rojo Arias.

¡Ditxosa esquerra!

Es una especie de mà gangrenada, que no pot fer lo més mínim moviment sense que li cayga un dit.

Al últim no li quedará més que la palma.

Per lo que ha d' agafar.... tant se val.

Després de tot, quan no tinga dits encare, podrà cumplir la sèva planeta.

La esquerra está destinada á extrenders y demandar un bossinet de caritat per la mor' de Dèu.

S' agita l' projecte de construir un manicomio penal.

Es un pensament molt humanitari, perque la veritat, quan un arriba á caure en poder de la justicia, corra molt perill de perdre 'l sanderi.

Pero, lo primer es lo primer.

!No seria més útil, ó lo menos no consideran qu' es molt més urgent la construcció de un manicomio parlamentari!

Tots los diputats á la vegada tenen la paraula!

A Berlin s' ha celebrat un meeting obrer, al qual van assistirhi unes 6,000 personas ab banderas rojas y cantant la Marellesa.

Entiendes Flavio lo que voy diciendo?...

En efecte... es tremendo.

Un jove que estava á punt de casarse 's confessava, y l' capellà vá preguntarli:

—Qué sab dels misteris de la Passió y Mort de Jesús cristi?

—Res enterament, respon lo jove: es la primera noticia que 'n tinchi.

—Pero home, replica l' confés, una cosa com aquesta que la sab tothom....

—Donchs per mor de Dèu, si la sab tothom, no diga que son misteris.

Un cassador sostenia que havia mort déu perdius ab un tiro, y està clar, tothom se n' hi reya.

—Tu, diu dirigintse á un seu criat, ¿no vas veure tal dia com matava déu perdius de un tire?

—Si senyor: respongué el criat, déu perdius y un tòrt.

—Home... home... Lo qu' es lo tòrt jo no 'l vaig veure pas.

—Bè, ja veurá: jo tampoch vaig veure las perdius.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Pi-ca-poll.

2. ANAGRAMA.—Botas-Bastò.

3. CONVERSA.—Carlota.

4. ROMBO —

S
C A P
C A B A S
S A B A D E L L
P A D R O
S E O
L L

5. GEROGLÍFICH.—Per ases los carcas.

Han endavatin totas las solucions los ciutadans N. A. y Un Serralench; 4, Nas de Bisbe; 3, M. G. y Noy de Cadaqués, y 2 no més, Un Vilafranqui y Arivor J. y M.

XARADA-CONVERSA.

—Que no celebra Nadal vosté senyor Agustí?

—Si ja he comprat dos total á la Rambla aquest matí.

—Y vosté?

—Com que no més á casa som terça, ahí dues prima-dos allí vaig comprar per pochs diners. Fa poch se 'm va morir....

—Vosté ho acaba de di.

PEPET D' ESPUGAS.

MUDANSA.
Mon cusi Tot es total y viu al carrer del Tot; pero es tant tot y animal que ni sab fer de pegot.

SALDONI DE VALLCARCA.

QUADRAT.

• • •

Primera ratlla vertical y horisontal: una mida.—Segona: una passió.—Tercera: relació de parentiu.—Quarta: un metall.

ELEXEAR COMA.

TRENCA-CLOSCAS.

ERA LA RITA.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un carrer de Barcelona.

R. DE M.

GEROGLÍFICH.

BON
I F
I G
I F
RAG
A

A. RAMONET.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Marques de Moncada, N. A., Noy de Cadaqués, S. Fernando, S. A. Lap, A. Miró, M. G., Xicot com cal, P. de la T., A. Dorria, y A. Torres: Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans A. Pallejà, Taronja de Convent, Arivor J. y M., Un Vilafranqui, Nas de Bisbe, Un Sarralench, Un Liliputiense, S. de Palafregul, Un de la Vall d' Aran, Roma Espinat, S. Ust, Un que la sab llarga, Un miserabl, J. M. Bernis, Poblet de l' Espuga, Frascuelillo, F. J. Cabré y Torres, Tsuguik etc., etc., Joanel de Berga, Un Tronera, R. Roura, y Noy gran de Reus: Publicarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà M. P.: Queda complascat.—E. Malasombra: Com a copista no ho fa malament. Are com autor original no podém jutjarlo.

—Cucaracuch: Esta molt bè.—J. Comte Lacoste: L' epigrana està acceptat: la contesta passada va ser una distracció.—R. P. S.: Esas poesies son massa romànticas y naturalment no fan per nosaltres.

—Sir Byron: La poesia de vosté encare que té un pensament molt vell, va bastant bè de forma.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 22.

L' ENTRADA DE L' ANY NOU.

Tothom bull, tothom se mou;
tothom tè l' arma á la mà.....
Aixís comensa l' any nou,
Dèu sab cóm s' acabará.